

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/142/2014
Identifikačné číslo spisu: 6612208840
Dátum vydania rozhodnutia: 03.06.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:6612208840.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu BBF capital, a.s., so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP č. 17, IČO: 36 618 268, zastúpená JUDr. Denisou Precákovou, advokátkou, so sídlom v Banskej Bystrici, Nám. SNP č.17, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 14C/55/2012, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. septembra 2013 sp.zn. 14Co/31/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. septembra 2013 sp.zn. 14Co/31/2013 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 23. novembra 2012 č.k. 14C/55/2012-119 žalobu o náhradu škody (11 067,23€) zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania (§ 142 ods. 1 O.s.p.). Dospel k záveru, že pokiaľ si súdny exekútor ponechal na odmene vyššiu sumu, než mu patrila, ide o bezdôvodné obohatenie na strane exekútora, nie o škodu, za ktorú zodpovedá žalovaná. Ak by sa žalobca nemohol uspokojiť na exekútorovi, mohol by sa z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom obrátiť na súd; v tomto štádiu konania je však takáto žaloba predčasná aj vzhľadom na skončené ale i prebiehajúce exekučné konania. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici (na odvolanie žalobcu) uznesením z 10. septembra 2013 sp.zn. 14 Co/31/2013, podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§221 ods. 2 O.s.p.). Za opodstatnený považoval uplatnený odvolací dôvod, v zmysle ktorého odvolaním napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). V odôvodnení ďalej uviedol: „Pokiaľ je nesporné, že súdny exekútor v exekučnom konaní vykonáva úkony štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom, a pri výkone tejto exekučnej činnosti exekútor nemá postavenie súkromnoprávneho subjektu, nemožno právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania považovať za súkromnoprávny vzťah, v dôsledku

ktorého by vznikol účastníkovi konania nárok na náhradu škody voči súdному exekútorovi. Vylučuje to priamo ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré ustanovuje, že exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, avšak výlučne len v prípade, ak osobitný zákon, (ktorým je - vychádzajúc z poznámky pod čiarou k predmetnému zákonnému ustanoveniu - zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov), neustanovuje inak. Táto osobitná právna norma však upravuje presný postup subjektu, ktorý sa domáha náhrady škody zo zodpovednosti pri výkone verejnej moci, a v zmysle ktorého zákona aj žalobca doposiaľ (správne a zákonne) postupoval. Na osobitné postavenie súdneho exekútora priamo pamätá aj táto osobitná právna norma, nakoľko podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3. výslovne ustanovuje, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (Exekučného poriadku). Predmetný názor odvolacieho súdu zodpovedá aj ustálenej judikatúre. Na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k účastníkom exekučného konania (napr. uznesenie NS SR sp.zn. 3 Cdo 58/2009, ktoré podrobne rieši postavenie exekútora pri výkone exekučnej činnosti, ako aj charakter vzťahu medzi súdnym exekútorom a účastníkmi exekučného konania). Rozhodnutie prvostupňového súdu je tak vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti nesprávne a nezodpovedá existujúcemu právnemu stavu.“

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie z dôvodu, že postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Z tohto dôvodu navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom dovoľateľka považovala to, že odvolacím súdom vyslovený právny názor nie je správny, nezodpovedá v skutkovo a právne rovnakých veciach rozhodovacej činnosti všeobecných súdov i ústavného súdu (viď rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. mája 2013 sp.zn. 16 Co 391/2012 v spojení s potvrdeným rozsudkom okresného súdu Lučenec z 12. októbra 2012 č.k. 9 C/65/2012-64; uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27 júna 2013 sp.zn. 14 Co 221/2012; sp.zn. II. ÚS 165/2012; sp.zn. II. ÚS 4/2012), ide o odchýlenie sa od vlastnej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach, čím je dotknutý princíp právnej istoty, ktorého komponentom je predvídateľnosť práva, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo zakladá i arbitrárnosť v rozhodovaní a porušenie práva na spravodlivé konanie. Z citovaných rozhodnutí je zrejmé, že záver odvolacieho súdu, podľa ktorého na strane súdneho exekútora nemôže vo vzťahu k účastníkom exekučného konania dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, je nesprávny. Interpretácia poskytnutá odvolacím súdom je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe a odklonom od ustálenej judikatúry, bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody rozhodnutia, ktorými súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax. Nesprávny názor odvolacieho súdu je v zmysle § 226 O.s.p. pre súd prvého stupňa záväzný, ďalej sa ním musí súd riadiť, preto v ďalšom priebehu konania sa žalovanej odníma možnosť konať pred súdom, lebo s takto vysloveným názorom nemôže polemizovať, čo možno označiť za zásah do jej práv na spravodlivé rozhodnutie založené na riadnom odôvodnení.

Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom žalovanej v dovolaní, domnieva sa, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalovanej konania konať pred súdom, navrhol jej dovolanie „zamietnuť“ a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Požiadavka rovnakého rozhodovania v skutkovo a právne rovnakých veciach ako kritérium predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a právnej istoty predpokladá, že je možné vo veci vychádzať z konštantnej a ustálenej judikatúry súdov (od všeobecných súdov až po súd ústavný). Žalobca poukazuje na také rozhodnutia, ktoré odporujú argumentácii žalovanej a svedčia o odlišnom používaní i výklade komentovaných právnych predpisov súdmi (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. januára 2010 sp.zn. 3 Cdo 58/2009 vyjadrujúce z názoru, že medzi povinným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekúciu nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka; uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. decembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 48/2010 a z 21. decembra 2011 sp.zn. 2 Cdo 155/2011 prezentujú názor, že pri kolízii nárokov má vzhľadom na subsidiárnu povahu nároku na bezdôvodné obohatenie prednosť nárok na náhradu škody). V rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. mája 2012 sp.zn. 17 Co

353/2011 sa uvádza, že zákon č. 514/2003 Z.z. za podmienku úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody proti štátu neustanovuje zánik možnosti dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd dovolaním napadnutým uznesením vyslovil svoj právny názor, ktorý je v súlade s jeho rozhodovacou činnosťou, ako aj s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, na ktorú žalobca poukázal vo vyjadrení, toto rozhodnutie je predvídateľné (vo všetkých konaniach, ktorých rozhodnutia boli citované vo vyjadrení žalobcu vystupovala Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR), nie je arbitrárne a je riadne zdôvodnené, preto ním ani jeho následkami nebola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania spĺňajúca podmienku povinného zastúpenia (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. a/ a b/O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolaním napadnuté zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, teda uznesenie nevykazujúce znaky ani jedného z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.; prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. Proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie súdu prvého stupňa, nie je prípustné dovolanie z iných dôvodov, než sú uvedené v § 237 O.s.p. (viď bližšie R 34/1995).

Dovolanie žalovanej by teda mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. (tzv. vade zmätočnosti). Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovanej preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti dovolací súd sa osobitne zaoberal

otázkou, či žalovanej (ne)bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania. Podľa niektorých názorov súdnej praxe prípad odňatia možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) predstavuje zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom, pokiaľ pre vydanie zrušujúceho rozhodnutia neboli splnené zákonné podmienky, alebo pokiaľ konanie, ktorému predchádzalo vydanie takého rozhodnutia, trpí vadami zmätočnosti (porovnaj napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 189/2011, sp.zn. 7 Cdo 255/2012, sp.zn. 8 Cdo 106/2014).

Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľka vidí vo viacerých podľa jej názoru nesprávnych právnych názoroch, na ktorých odvolací súd založil svoje zrušujúce rozhodnutie o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvého stupňa.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08). Súdna ochrana v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy predpokladá predošlé uplatnenie zákonom ustanoveného postupu, ktorým sa oprávnená osoba domáha svojho práva (resp. jeho ochrany) na súde (I. ÚS 24/97).

Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať právo na súdnu ochranu. Procesný postup súdu pri konštituovaní rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto potrebné považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania, ktoré slúžia na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní (Najvyšší súd SR sp.zn. 5MCdo 13/2010).

Súdna ochrana musí vždy zodpovedať zákonu upravenému postupu, len tak (a nie inak) je dovolené ju poskytovať. Podľa názoru dovolacieho súdu obsahu základného práva na súdnu ochranu zodpovedá povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť zákonom prezumovaným spôsobom o podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. K zrušeniu rozhodnutia môže odvolací súd pristúpiť len vtedy, ak nie sú podmienky na potvrdenie, alebo zmenu rozsudku (§ 221 ods.1 O.s.p.). Pokiaľ existujú podmienky na potvrdenie rozhodnutia, nemôže odvolací súd rozhodnutie zrušiť ani zmeniť, pretože tak porušuje ústavný imperatív konať len na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy), čím zároveň zasahuje do základného práva na súdnu ochranu, kam patrí aj právo účastníka konania, aby súd konal v medziach svojej ústavnej a zákonnej právomoci (obdobne I. ÚS 223/09 i Najvyšší súd Slovenskej republiky sp.zn. 7 Cdo 255/2012, sp.zn. 8 Cdo 106/2014).

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nezávislosť

rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07). Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť teda, inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (tiež odôvodnené) .

Účastník občianskeho súdneho konania má legitímne právo očakávať, že súd rozhodujúci v jeho veci pozná právo (iura novit curia) a rozhodne podľa práva (I. ÚS 390/08). Princíp právnej istoty (vylučujúci priestor pre ľubovôľu) musí byť prítomný vo všetkých rozhodnutiach orgánov verejnej moci (IV. US 92/09). Nerešpektovanie zákonných predpokladov pre zrušenie rozhodnutia spočíva v rovine porušenia podústavného práva, avšak prelomením princípu právnej istoty môže viesť zároveň i k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Je nesporné, že zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu sa v danom prípade opiera o ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. Takto označené ustanovenie uvádza dôvody, pre ktoré sa musí zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec sa vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Predpokladom jeho naplnenia sú nedostatky konania pred súdom prvého stupňa, pokiaľ ide o právne posúdenie veci a v tejto súvislosti i nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Právna teória a súdna prax sa zhodli na tom, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery

Odvolací súd súdu prvého stupňa vyčítal nesprávne právne posúdenie veci. Nasvedčuje tomu tá časť odôvodnenia, v ktorej odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa cituje ustanovenia § 5 ods. 2 a § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a v tejto súvislosti vykladá ustanovenia § 9 ods.1 a 2, § 16 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v spojení s § 451 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené právne otázky (právne posúdenie) však odvolací súd neuvádza, žiadne skutočnosti ktoré v doterajšom priebehu konania neboli súdom prvého stupňa zistené i keď boli pre rozhodnutie potrebné. Absencia dôvodov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v otázke nedostatočného zistenia skutkového stavu súdom prvého stupňa potrebná zakladá nepreskúmateľnosť odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia i pochybnosť o tom, či boli splnené všetky podmienky pre jeho vydanie v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., či tu prípadne neboli splnené podmienky pre zmenu prvostupňového rozsudku (§ 220 O.s.p.). Je nutné zdôrazniť, že pokiaľ zistený skutkový stav veci z doposiaľ vykonaných dôkazov dovoľuje odvolaciemu súdu vec posúdiť podľa relevantnej právnej normy, je to dôvod buď pre potvrdenie (§ 219 O.s.p.) alebo zmenu (§ 220 O.s.p.) rozhodnutia súdu prvého za splnenia ďalších procesných predpokladov (najmä § 213 ods. 2, 3 O.s.p.). Súčasná právna úprava preferuje plynulosť konania a zabezpečuje právo jeho účastníkov na efektívny procesný postup súdu v tom, že zrušenie rozhodnutia prichádza do úvahy len (až) vtedy, ak nie sú splnené podmienky pre jeho zmenu alebo jeho potvrdenie (§220 O.s.p. v spojení s § 221 O.s.p.). Tieto závery, však musia byť z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu zrejme a preskúmateľné.

Za týchto okolností dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci v dôsledku nedostatku odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, čo je výsledkom procesného pochybenia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), žalovanej bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom možno totiž považovať každý nesprávny postup súdu, ktorý v opravnom konaní bráni možnosti vecného preskúmania veci a v ňom dosiahnuť meritórne rozhodnutie.

Vzhľadom na výskyt procesnej vady konania uvedenej v § 237 O.s.p., ktorá zakladá prípustnosť dovolania a zároveň aj jeho opodstatnenosť, dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, ods. 2 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.